

og det fastholder Flertallet ogsaa nu. Endvidere er der med Hensyn til Fremgangsmaaden ved Nævningers Paakendelse af Sagerne to Forslag, som ligeledes ere Gengangere. Det ene angaar Formandens Tilstedeværelse eller Tilkaldelse til Nævningernes Raadslagningsværelse. Det have vi tidligere omtalt her i Tinget, og hvad Landstinget tidligere har vedtaget, stilles nu op igen af Flertallet i Modsætning til Lovforslaget. Med Hensyn til det Tilfælde, at Nævninger frifinde den sigtede, men Retten, d. v. s. Fagdommøren, antager, at vedkommende er skyldig, har Landstinget tidligere vedtaget det Forslag, at Sagen kan udsættes til ny Ret, ny Dommer, ny Nævninger, og først, naar vedkommende atter frifindes, erklæres han uskyldig. Det Forslag stille vi atter op.

Dernæst er der to ny Dissenspunkter, om hvilke jeg maa sige nogle Ord. Det ene angaar Spøragsmaalet angaaende Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel. Der vil det erindres, at Lovforslaget for det første indfører den store Realitetsændring, at medens nu Betingelsen for, at en saadan Erstatning kan opnaas, er, at der er positiv Grund til at antage, at vedkommende er uskyldig, er det nu vendt saaledes om — og det har Udvalgets Billigelse —, at vedkommende faar Erstatning, naar der ikke er særlig Grund til at antage, at han er skyldig. Denne ene Begunstigelse gives der altsaa nu, og deri ere vi enige. Den anden Forandring, som er sket, og som vi ogsaa tiltræde, er, at Sagen anlægges, ikke som Civilsag af den skadelidende mod Amtskommunen, Politidirektøren, Forhørsdommøren o. s. v., men som Kriminalsag, d. v. s. i den Form, at det offentlige anlægger Sag mod ham for at kende ham uberettiget. Det kan se lidt stødende ud i Formen, men det er naturligvis i Realiteten til Gunst for ham. Det have vi ogsaa tiltraadt. Derimod er der et Forslag, som Flertallet ikke har kunnet tiltræde. At den saaledes skadelidende har Ret til at faa dette Spøragsmaal afgjort enten ved Underretten eller Landsretten, ere vi enige om, men at han, hvis han vælger Landsretten, endvidere har Ret til at kræve Nævninger, har Udvalgets Flertal ikke kunnet tiltræde, fordi vi finde, at Nævningerne her komme udenfor det Omraade, som er forudsat i Grundloven, nemlig udenfor det strafferetlige, og allermest, fordi de skulle udtale sig om Erstatningens Størrelse, medens de ikke have Ret til ved Straffens Udmaalning at fastsætte dens Størrelse. Ende-

lig have vi for det Tilfælde, at den vedkommende, der søger Erstatning, vælger, at Sagen paatales mod ham ved Underretten, savnet Værnetingsbestemmelser i Lovforslaget, idet Lovforslaget har opretholdt i Bogen om den borgerlige Retspleje de gældende Regler fra Lov af 5. April 1888. De passe ikke mere nu, da Sagen skal anlægges som kriminel, der kunne de i alt Fald ikke staa. Naar vi slette det der, maa vi have ny Bestemmelser om Værneting i det Tilfælde, at han vælger Behandling ved Underretten, og dem har Flertallet formuleret i Overenstemmelse med Tankegangen i Lov af 5. April 1888. Vi kunne derfor ikke tænke os andet, end at Uenigheden maa ligge paa det Punkt, at man skulde finde nogle andre og bedre Værnetingsbestemmelser; derom kan der naturligvis forhandles, men jeg kan ikke antage, at denne Dissens har større Betydning.

Dermed tror jeg, jeg har talt om de Forslag, der ligge Flertallet og Mindretallet imellem, og kun disse mener jeg at have Grund til at omtale udførligere. De andre Forslag ere tiltraadte af Udvalget, og derfor anser jeg det for overflødig nærmere at begrunde dem.

Johansen: Jeg skal ogsaa fatte mig meget kort.

Den ærede Ordfører har udtalt, at der er en hel Del Uoverensstemmelser mellem Flertallet og Mindretallet. Jeg vil dog gerne ganske kort slaa fast, at Lovforslaget indeholder et stort Fremskridt, som vi maa hilse med Glæde, saaledes at det var til at ønske, at vi vare i Stand til at kunne enes derom. Jeg tænker her blandt andet paa dette, at der herved kan gennemføres at faa en stor Del af Forhørene gjort offentlig. Det vil give Tryghed for den sigtede, og jeg er vis paa, at det vil vække stor Anerkendelse rundt om i Befolkningen.

Et andet Punkt, jeg skal pege paa, som ogsaa er af Betydning, er, at egen Tilstaaelse kan tages tilbage til enhver som helst Tid. Det er jo saaledes med den, som bliver stillet for Retten og kommer i Forhør, at han kommer i en Krydsild, hvor mangan en ikke er i Stand til at klare sig. Han bliver da baade aandelig og legemlig træt, og ofte gaar det saaledes, at han kommer til at tilstaa noget, som han bagefter, naar han bliver klar over det, maa indrømme ikke er i Overensstemmelse med Sandheden. Han tager saa sin Tilstaaelse tilbage, og har han gjort det, skal